

sin Port i hvid Lærredsfrakke, med Trætøfler paa Fødderne og Merskumspibe i Haanden; den blegfede, rødhaarede Barber Siebenhausen, der — ganske som i gamle Dage — sad i sit aabne Vindue og kiggede efter Tjenestepigerne; den offentlige Udraaber, hvis Trommehvirvler han hørte inde fra en Sidegade, — alle havde de en Part i ham, uden at han betød det mindste for dem. Og rundt omkring Byen laa de høje Bakker, han som Dreng havde elsket, og Fjorden og de milelange Enge, Sommerdagenses Tumbleplads, hvor den første, spæde Tankespire til hans Kanalprojekt var bleven undfanget, og hvor han ligeledes havde vundet sin første, anelsesfulde Forstaaelse af Vindkraftens Betydning, naar han satte sin Kæmpedrage »Heljo« op og lod den trække en lille, stenbelæst Legevogn henad Grønsværet.

De havde nærmet sig Præstegaarden, der laa i en lille Tværgyde omtrent midt i Byen, og det første Glimt af dens mørke, fængselsagtige Mure fik hans Hjerte til at banke. Den Tanke, at han om et Øjeblik skulde gense sin Moder og staa Ansigt til Ansigt med Faderen paa hans Dødsleje, greb ham pludselig med en uanet Magt.

Han fik dog Tid til at blive Herre over sin Sindsbevægelse, inden han naaede ind gennem Porten, — ja, da han i Forstuen modtoges af Søsteren Signe, der stærkt bevæget men tavs og halvt bortvendt rakte ham Haanden, som om der